

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 642/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Z. Č., N., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 101/2010, postupom Krajského súdu v Žiline v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 93/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom dovolaní vedenom pod sp. zn. 3 MCdo 8/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2013 doručená sťažnosť Z. Č., N. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 101/2010, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 93/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o mimoriadnom dovolaní vedenom pod sp. zn. 3 MCdo 8/2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 10. mája 2010 sa sťažovateľka ako navrhovateľka domáhala voči odporcom určenia práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 101/2010-208 z 9. decembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľky zamietol.

Krajský súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 7 Co 93/2012 z 12. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu.

Z podnetu sťažovateľky generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal 20. mája 2013 najvyššiemu súdu mimoriadne dovolanie smerujúce proti rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta celkovú neprimeranú dĺžku súdneho konania, ktoré sa začalo 10. mája 2010 (doručením návrhu sťažovateľky okresnému súdu), a to vrátane konania vedeného okresným súdom, odvolacieho konania vedeného krajským súdom, ako aj konania o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora vedeného najvyšším súdom.

Z obsahu sťažnosti je možné ustáliť, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia ňou označených práv postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v označených konaniach.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 101/2010, postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 93/2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní vedenom pod sp. zn. 3 MCdo 8/2013.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že konanie vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 C 101/2010 začalo 10. mája 2010 doručením návrhu sťažovateľky okresnému súdu a právoplatne bolo skončené rozsudkom krajského súdu z 12. septembra 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí jej návrhu z 9. decembra 2011.

Právoplatný rozsudok okresného súdu a právoplatný rozsudok krajského súdu sa stali predmetom prieskumu v konaní vedenom najvyšším súdom o mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom 20. mája 2013, ktoré ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu (9. októbra 2013) nebolo skončené.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu okresný súd a krajský súd už vo veci nekonali, keďže konanie bolo právoplatne ukončené.

Pokiaľ ide o konanie vedené najvyšším súdom, ktoré v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu trvalo necelých päť mesiacov, ústavný súd nezistil priet'ahy takej intenzity, ktoré by nasvedčovali možnosti namietaného porušenia sťažovateľkou označených práv.

Ústavný súd konštatuje, že ani vzhľadom na obdobie, ktoré uplynulo od začatia súdneho konania 10. mája 2010 do podania sťažnosti ústavnému súdu 9. októbra 2013, t. j. obdobie v trvaní troch rokov a piatich mesiacov v spojení s priebehom konania (ukončenie prvostupňového konania rozsudok okresného súdu, ukončenie odvolacieho konania rozsudkom krajského súdu, podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, konanie o mimoriadnom dovolaní pred najvyšším súdom), nie je možné v danej veci ustáliť priet'ahy, ktoré by mohli nasvedčovať možnosti porušenia práv sťažovateľky.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už objektívne nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, postupom krajského súdu a ani postupom najvyššieho súdu

v namietanom konaní, čím je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2013